

Kállay Dezső köszöntése

Studia Doctorum Theologiae Protestantis folyóiratunk 2024. évi számával a 65 éves Kállay Dezső tanártestvérünket köszöntjük: a kollégák, a tanítványok, a pályatársak és a barátok. Az ünnepelt 1959. március 30-án született Fugyivásárhelyen, lelkészi családban. Középiskolai tanulmányait Nagyváradon az Ady Endre Líceumban (az 1970-es években Alexandru Moghioroş) végezte, 1979–1983 között tanult a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben. 2001 decemberétől 2002 decemberéig a Theologische Universiteit van der Gereformeerde Kerken te Kampen ösztöndíjas hallgatója volt. Szolgált Kolozsváron (1983–1986), Bonchidán (1986–1989), majd Magyarkiskapuson (1989–2003), innen hívta meg az intézet az újszövetségi tanszékre 1999-ben. Oktatott tárgyai: görög nyelv, szentírásismeret, újszövetségi izagógika, bibliai hermeneutika, újszövetségi etika. E sorok írója is ekkor kezdte meg tanársegédi szolgálatát, és úgy is tekintettem mindig Dezsőre, mint idősebb bátyámra.

Mielőtt intézetünkben elkészült volna a műfüves futballpálya, a labdarúgás szerelmesei évtizedekig a fekete salakon rúgták a bőrt. E kötet ünnepeltjét én csak tanárként láttam focizni, és bár én távol állok a focitól, lenyűgözött Dezső kiállása. A pályán nyugodt megfontoltság jellemezte, és a hübrisz állt a legtávolabb tőle. Az egészet látta, a teljes játékot, nem sietett, nem hangoskodott, nyugodtan lestoppolta a labdát, majd annak passzolta le éppen, akinek kellett. Persze voltak rossz passzok, volt úgy, hogy a csapat veszítésre állt, a hevesebb vérmérsékletűek türelmetlenkedtek, hangosabbak voltak, mint máskor, de Dezsőt nem lehetett kihozni a sodrából. Ugyanolyan megfontoltan folytatta a mérkőzést, ahogyan kezdte, nem lazált, mindent beleadott, de nem fortyant fel, ha valaki a kapu mellé lőtt, nem sértődött meg egy-egy keményebb belépésnél, és nem is buktatott fel senkit a pályán. Meg is jegyeztem magamnak, hogy lehet úriember módra is futballozni.

S ha személyes hangnemben indítottam, akkor ugyanígy folytatom. Huszonnyolc éves tanári pályafutásom alatt Kállay Dezsőtől elsősorban megfontoltságot tanultam. Azt, hogy nem kell felfortyanni, nem kell türelmetlenkedni, hanem meg- és ki kell beszélni a dolgokat. Nincs azzal semmi baj, ha nem értünk egyet, mert nem kell mindenben egyetértenünk, de nyugodtan, türelmesen és alázatosan meg kell hallgatnunk egymást, majd mindent mérlegre téve döntést hozhatunk.

A megfontoltság mellett az emberségesség az, amit Dezsőtől megtanultam. Rektorként, majd a szenátus elnökeként bölcsen kormányozta intézetünk hajóját, sikerült elkerülnie a felekezeti szűkkeblűség Kharübdiszét, a mindent relativizálás Szkülláját és az egyéni elképzelések némelykor veszélyes zátonyait is.

Tanári habitusáról, precizitásáról hadd idézzem két diák jellemzését:

„Mind a kurzuson, mind a vizsgateremben nagyon jó hangulatot teremt. Vizsgázás közben nincs bennem görcs, az a tudat, hogy jaj, most vizsgázok. Annyira jó hangulatot teremt, hogy inkább érzem azt, hogy beszélgetek a tanár úrral, mint hogy vizsgázok. Ezt az élményt nagyon szépen köszönöm.”

„A professzor úr mindig világosan kiemelte azokat a dolgokat, amikre fontos odafigyelnünk, mind a bibliaolvasás, mind a tanulás alatt. Ennek fényében tiszta volt, hogy mik az elvárások.”

Kedves Dezső! Hatvanötödik születésnapodon ezzel a kötettel köszönjük meg négy évtizedes lelkeszi és tanári munkádat, és arra kérjük életünk Urát, hogy őrizzen meg téged és szeretteidet. Taníts, bátoríts bölcsességeddel, és légy továbbra is útmutatója intézetünknek és közösségünknek.

Ad multos annos!

Kovács Sándor
rektor